

AVE MARIA

SLOVENSKI
nabožni list
za jugoslovanske
izseljenike
v
Ameriki.

Izhaja začetkom vsakega meseca.

Izdaja
AVE MARIA PUBL. CO.
21 NASSAU AVENUE
Brooklyn, N. Y.

Naslov za dopise in naročnino je
"AVE MARIA"
21 NASSAU AVENUE
BROOKLYN, N. Y.

Stane: za Ameriko celo leto \$1.
Za Evropo \$1.25.
Subscription price \$1 for year.
For Europe \$1.25.

Entered as Second Class Matter October 17, 1912, at the Post Office, Brooklyn, N. Y., under Act of March 3, 1879.

Za vse naše dobrotnike in podpornike se bere vsako nedeljo jedna sveta maša in za vse naročnike Ave Maria vsaki prvi petek v mesecu.

Rojaki! Ali ste si že naročili naš "Ave Maria" koledar? Kdor ga še želi imeti, naj se nemudoma naroči nanj. Le nekaj jih še imamo v zalogi. Cena 30c. škoda je zamuditi priliko ter si ne nabaviti za mali znesek toliko lepega, podu nega in zabavnega čtiva.

Vsem cenjenim odjemalcem se zahvaljujem!

Svoji k svojim! Clevelandčani! Svoji k svojim!

SLOVENSKA VELETRGOVINA

J. F. TURK CO.

5707—5709 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

DEPARTEMENT STORE.

Velika domača trgovina z najnovejšimi ženskimi oblekami. Vedno naj-novejša moda. V zalogi imamo vedno sveže blago po zelo znižanih cenah, kakor: ženske klobuke, vse vrste spodnje obleke, blago na yarde. Lepe obleke za šolarje, dečke in deklice, vse kar potrebujete zase in za celo družino. — Priporočamo našo trgovino nevestam in družicam. Na izbiro dobite krasne poročne obleke, šopke in vence. Pri nas je zaloga obuval za celo družino. — Naši delavci in uslužbenici so Slovenci.

F. J. TURK COMPANY

5707—5709 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Clevelandčani! Svoji k svojim!

Vsem cenjenim rojakom se priporočam.

NAVADNI PREHLAD,

vnetje sapnike in influenza — zapuščajo bolniku vstrajni kašelj. Radi tega bi si moral bolnik zapomniti, da se morajo napadi kašlja olajšati, bolečine zmanjšati in neudobnost utesiti.

SEVERA'S

Balsam for Lungs

(Severov Balsam za Pljuča) je zdravilo za uživati v takih slučajih. Znano je že več nego trideset let kot uspešno zdravilo zoper kašelj, hripavost, oslovski kašelj, vnetje sapnika, in davičo. Cena 25 in 50 centov. — Ako spremlja goriomenjene ne-prilike tudi prehlad, bi morali uživati tudi SEVERA'S COLD AND GRIP TABLETS (Severove Tablete zoper prehlad in hrip) da preženejo prehlad. Cena 25 centov.

NE POZABITE

dobiti zastoj zvezek Severovega Almanaha za Slovence za 1915. Vaš lekarnar ga ima. Vprašajte njega ali pišite nam ponj.

Kadar kupujete zdravila,

hočete tista, katera so zanesljiva. Vprašajte za Severova. Ne sprejmite nadomestitev. Zahtevajte pristna.

W. F. SEVERA CO.

CEDAR RAPIDS
IOWA

Naša naslovna slika.

“Oho! Ave Maria v novi oblecki! — To pa to!”

Tako si najbrže vskliknil, dragi čitatelj, ko si dobil v roke to prvo številko novega sedmega letnika.

Da, po šestih letih obstanka mislili smo, da je že čas, da damo našemu ljubljénku novo oblecko, ki mu bo bolj primerna, ki mu bo úmerjena po sedanji njegovi velikosti in smeri.

To smo sicer nameravali že za šesti letnik, tako da bi vsakih pet let izpreminjali naslovno sliko. Toda naš slikar, Rev. P. Blaž Farénik O. F. M. je daleč od nas, tam na Laškem je bil do sedaj, kjer je obiskoval slovečo slikarsko višjo akademijo v Florenci. Bil je preobložen z delom, ker je moral dolgi učni

tečaj skončati v najkrajšem času, tako so mu namreč veleli njegovi predstojniki. Tako mu ni dostajalo časa, da bi se bil posvetil našemu listu. Morali smo ga ponovno prositi in prositi, dokler si ni vzel časa in nam naslikal to novo naslovno sliko, za kar se mu tukaj v imenu vseh naših naročnikov iskreno zahvaljujemo.

Kaj praviš k tej sliki? Ali se ti dopade?

Globoka je misel, katero je uteljesil mojster slikar v to sliko. Ako jo hočeš razumeti, ako hočeš brati globoke misli, ki so skrite v teh potezah, moraš se zamisliti v to sliko. Deni jo na mizo pred seboj in se zaglej vanjo! Glej jo pet, deset minut in čital boš iz nje velike mi-

sli, da čital boš vso zgodovino in ves namen našega lista Ave Maria. Oglejva si jo danes skupno!

1. Na sliki vidiš v sredi krasno slovensko dekle, ki predstavlja našo ljubo mater **Slovenijo**, naš dobri slovenski narod.

Slovenski narod je bil od nekdanj veren narod. Krepko in neustrašeno in odločno je stal ob svetem Križu, pri katoliški cerkvi. Nismo imeli svobode. Preziran je bil naš narod, teptan in zaničevan tisoč let. Stoteri sovražniki so se trudili, da bi ga poteptali v nič, da bi ga potujčili. Toda skozi vse te viharje si je ohranil vero. Ostal je stanovit pod Križem, na trdni skali sv. katoliške cerkve in si tako zagotovil prihodnost. Krepko je ta devojka držala v rokah sidro upanja, priklenjeno na sv. Križ, upanja na boljšo prihodnost.

2. **Jezus na Križu in žalostna njegova Mati pod Križem.** —

Umirajoči Izveličar je delal testament. Ničesar ni imel, kar bi se moglo imenovati posvetno bogastvo ali premoženje. Le eno je imel — odrešeno človeštvo, katero si je odkupil z lastno srčno krvjo in pa edino ljubeče srce — svojo Mater. Obema treba nekaj pustiti. Toda kaj? Zato pravi: "Mati glej tvoj sin!" "Sin, glej, tvoja mati!" Izročil je človeštvo Materi in Mater svojo človeštvu!

Tudi danes ta Gospod ne plačuje svojim zvestim služabnikom s svetnim zlatom. Zato pa tudi danes še izročča svoje zveste služabnike varstvu svoje matere. Da, verni kri-

stjan je vedno pod Marijinim varstvom.

"Mati, glej tvoj sin!" Govori Gospod tudi na tej sliki. "Mati, glej, moj zvesti slovenski narod, glej Slovenijo, glej, tvoj sin! Mati, bodi mu mati!"

In Marija je sprejela ta narod v svoje varstvo in skrb. S svojim ščitom ga je zakrila in zavarovala pred vsemi njegovimi sovražniki. Zato so bile pa zaman vse spletke sovražnikov, zaman vsi napadi, zaman vse krivice, vsi boji proti nji. Vse puščice, vsi meči so se zadržali v ta ščit in tam obtičali, ali so se pa zlomili ob ta ščit in padali pred ščitom neškodljivi na tla.

Da, kjer je vera, tam je upanje, tam je prihodnost!

3. **Puščice.** — In veliko je bilo teh napadov na to brhko dekle! Cel kup zlomljenih mečev, skrivljenih sulic in puščic pred ščitom jasno priča o tem.

Toda Slovenija je ostala neranjena, krepka, čvrsta devojka, pod Križem Kristusovim, oprta na sidro upanja, zavarovana od ščita varstva Marijinega in z očmi uprtimi na Marijo, žalostno Mater pod Križem, tolažnico žalostnih, Pomoč Kristjanov!

4. **Hudič z napisom "Socijalizem".** — V najnovejšem času je napovedal boj tej verni Sloveniji, slovenskemu narodu moderni sovražnik, ki se je zlasti lotil delavstva. Socijalizem se imenuje ta sovražnik, oziroma je ta sovražnik to, kar se med nami imenuje socijalizem. Kajne, kako je grd ta sovražnik! Kakor sam peklenšček izgleda. Sicer bi sam na sebi še ne

bil tako grd. Toda strastno sovraštvo do Jezusa, njegove cerkve, vere in do njegove Matere, pogled na sv. Križ, na Marijo, mu je pa tako skremžilo obraz, da izgleda kakor pravi peklenšček. In nevaren je ta sovražnik! Ne toliko nevaren Sloveniji, kajti ta je na varnem za ščitom Marijinega varstva. Tu bi vsi njegovi napadi ne opravili nič, kakor vse številne puščice niso, ki leže pred tem ščitom. Pač pa je zelo nevaren ubogemu slovenskemu trpinu, ki ne stoji na skali Jezusovi, na trdni podlagi žive katoliške vere, ki ni za ščitom Marijinim, ki ne ljubi Marije in je neče poznati.

Zato ga pa skuša ta kletni sovražnik najprej odtrgati od te skale. Pogledj, kako vleče ubogo žrtev svoje zlobe in zmote proč od Križa, proč od Marije. Kar prenesti ne more njiju bližine! Od Jezusa, od Marije, od skale sv. cerkve mora proč, potem bo pa lahko delo. Potem ga bodo pa njegove sulice, puščice lahko in gotovo zadele.

5. Slovenski delavec, trpin. — Žalibog, je ta sovražnik pri slovenskem delavstvu že veliko dosegel. Veliko jih je že premotil! "Velika večina slovenskih naseljencev v Ameriki je v našem rdečem taboru", je zapisal pred nekaj leti slovenski socialistovski list. In res! Ne varajmo se! Kar priznajmo, da je napisal precej resnice! Našega ubogega slovenskega trpina v Ameriki je ta sovrag dobil že precej v svojo oblast, kar je slikar jako dobro pogodil. Utisnil mu je že slovenske rdeče liste, njegov evangelij

zmote in pogube. Ubogi delavec se je dal na videz blestečim naukom tega sovražnika preslepiti ter mu vrjel in se ga oklenil. Tudi njegovih smrtonosnih puščic, katere ta sovrag previdno nosi na rami, ni opazil. Gledal je le na njegove lepo doneče in blesteče obljuje.

6. Zvezda z napisom "Ave Maria".

Toda ali ni zanj več rešitve? Ali je ubogi delavec že zgubljen? Ne! Samo eno treba! Nazaj k Mariji in po Mariji nazaj k Jezusu, nazaj k prejšni slovenski živi veri in slovenskemu prepričanju, ki je versko. Navdušiti moramo tega ubogega preslepljenega trpina za ljubezen do svoje Matere, da jo bo poznal, ljubil in se k nji po pomoč zatekel.

To pa ravno hoče naš list "Ave Maria". Zato je naslikal slikar na nebu zvezdice rešiteljice v tej temi za ubogega delavca, z napisom "Ave Maria!" "Češčena Marija!" Naš list je ki je zaklical v vrste našega slovenskega delavstva klic "Nazaj k Mariji! Nazaj k Mariji! Nazaj pod njeno varno zavetje! Nazaj k Jezusu, našemu kralju in Gospodu! Nazaj pod križ k materi Sloveniji! Tudi mi primimo krepko za to sidro, ki je njo ohranila propada, poživimo si vero in poživili smo si upanje — prihodnjost!"

Zato je naš list nekako zvezda Danica, ki je zasvetila med slovenskim narodom v Ameriki. Mala je bila v začetku! Tako nezmatna! Toda v šestih letih se je razširila! Njena svetloba je sedaj veliko večja, kakor preje. Veliko smo si pridobili novih naročnikov in sicer na-

vdušenih in prepričanih naročnikov, ki so naročeni na naš list ne radi novic, temveč radi potrebe srea, ker so spoznali v njem prijatelja, zvezdo vodnico. In res kakor hitro se naroči kak rojak stalno na naš list in ga stalno prebira, takoj spozna svojo zmoto, takoj mu pade iz rok rdeči strupeni list, ki ga je preje slepil in varal. Takoj se zave, da je v krepljih ostudnega sovražnika, in takoj se mu skuša iztrgati iz rok in iti nazaj na skalo, k Jezusu in Mariji. Kako lepo je slikar to upodobil! Uprav mojster-ski!

Da, mili naš ljubljencek, naš list Ave Maria! kar junaško in nevstrašeno naprej po začeti poti. Prihodnjost ti je zagotovljena! Sovražnik slovenskega trpina, slovenskega delavstva v Ameriki se sicer jezi na te, te zaničuje, te sme-

ši, te je in te še skuša uničiti! Kako ga jezi tvoj napredek, kaže jasno njegov skremženi obraz! Toda kar nič se ga ne boj! Kar še dalje kliči, poučuj, odpiraj oči, sveti, opominjaj, kakor si do sedaj in še bolj odločno! Kar še dalje navdušuj, slovenskega trpina h gorečemu češčanju Marije, k stanovitnosti v veri, h krščanskemu življenju. Kar kliči ga še dalje, naj se vrne nazaj na skalo k Jezusu in Mariji!

Da, mili naš ljubljencek, list Ave Maria, ko te pošiljamo prvokrat v sedmem letniku med svoje ljubljene rojake po širni Ameriki, želimo ti obilno sreče! Želimo ti, da bi te v vseh slovenskih hišah sprejeli z veseljem. Želimo pa zlasti, da bi pomalem zašel tudi v one hiše, kjer te sedaj še prezirajo in zaničujejo!

Da "Vivat! Floreat! Crescat!"

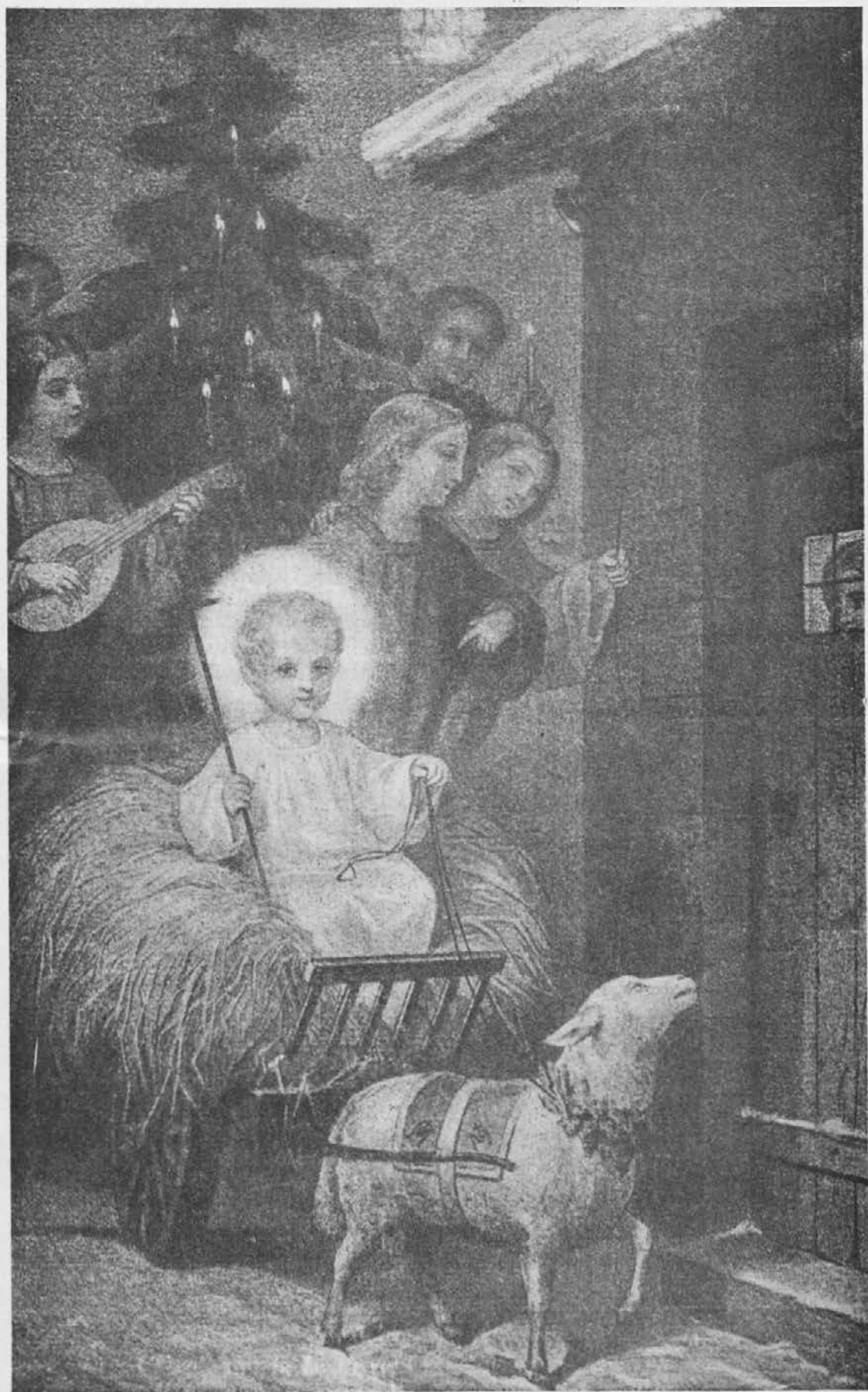
M. ELIZABETA:

OB ZIBELKI.

Za rožnim zastorom sanja otrok,
smehlja se v snu,
nad njim vihar pretresa obok,
a detetu to ne kali miru,
smehlja se v snu.

Glej, tam za zastorom svet čaka
vanj moraš, otrok; [na te,
ne vidiš ga, matere blago srce
med tabo in svetom zid je visok,
še moj si, otrok.

A rožni zastor pač pade enkrat —
zreš svet pred seboj . . .
če matere zveste ne bo več takrat—
kdo čuva, otrok te moj?
Bog bodi s teboj!

Jezušček, naše najmilejše in najslajše dete.

Socijalizem v luči zdravega razuma.

Uvod.

"Našemu svetu manjka marsikaj; ali raznovrstnosti ima skoraj dovolj, večasi nemara še preveč. Tudi med ljudmi je velika. Med mnogoštevilnimi variacijami je tudi vrsta ljudi, ki jih je sram, da bi bili socijalisti. Razume se kar samo ob sebi, da nimajo taki čudaki prav nobenega pojma o socijalizmu; kajti če bi ga poznali, bi mu lahko nasprotovali, lahko bi ga sovražili, ali nikdar ne bi mogli prihajati na tako absurdno misel, da bi morale kakega človeka biti sram zaradi socijalizma."

Te krilate, visokodoneče besede je zapisal "Proletarec", evangelij slovenskih socijalistov v Ameriki.

Toda mi vam bomo ravno nasprotno dokazali: ravno ljudje, ki ne poznajo socijalizma, ki ga vi pridigate, ki slepo verjamejo vašim sladkim obljubam, katerih pa niti od daleč ne skušate izpolniti, katerim edina duševna hrana so socijalistični listi in brošure, pristranske in polne protislovij, le ti vam sledijo in kimaajo, ker še niso mogli priti do zaključka, da jih farbate. Še niso mogli, pravim, ker vsak človek koprni po sreči, po udobnem življenju, neizkušen, ubog delavec kaj rad posluša nauk, ki mu obeta vse najboljše, saj je človeška narava taka, da rajši poslušamo dobre, prijetne novice, kot pa slabe.

Kdor pa je imel priliko spoznati prazne obljube socijalistov, kdor uvidi socijalizma krivičnost, neodkritosrčnost, protislovja, brezbožnost, skrajno sirovo pisavo njih listov, kdor je že na lastni koži okasil socijalistovski terorizem proti nesomišljenikom, ta se pač ne bo navduševal za tak socijalizem, ta bo čisto opravičeno vskliknil: Sram bi me bilo, ako bi bil socijalist.

Kar smo zgoraj trdili, dokazali vam bomo z besedami socijalistov samih in iz stališča zdravega razuma.

1. Pomen in namen socijalizma.

Socijalizem je gospodarsko-politični sistem, program, na podlagi tega programa je ljudstvo država in država je ljudstvo. Država se polasti vsega, vzame vse v svojo last in oskrbo:

Zemljo, rudnike, mesta, osebno ali privatno lastnino, zlato, srebro.

Podržavijo se vsa prometna in prosvetna sredstva kakor: Železnice, parobrodi, telegraf, telefon, šole, kapital.

Namen te nove družbe je odpraviti razliko med bogatinom in siromakom, ustvariti vesoljno blagostanje na zemlji, kjer naj bi vsi ljudje brez razlike živeli srečno in uživali vse dobrrote tega sveta brez vsakega ozira na večnost, katere ni, ker ni Bog človeka ustvaril z neumrjočo dušo, ampak človek je le žival na višji stopinji razvoja brez neumrjoče duše. Boga sploh ni, svetovi so se sami razvili iz prvotne materije, katere početek nam je neznan.

Tudi življenja ni Bog ustvaril, ampak življenje to je organska materija se je razvila, je nastala sama od sebe iz neorganske materije. Vsaka vera, posebno katoliška, je tedaj neumnost in nevredna zavednega sodruga. (National Platform of the Socialist Party at Chicago, Indianapolis, Erfurter Program von 1891, "Proletarec," vsaka številka, soc. ameriški družinski Koledar za l. 1915.)

Po kakem potu hoče socijalizem uresničiti svoj program? Z izvolitvijo socijalističnih poslancev v zakonodajne zastope, parlamente, ki bodo skušali dobiti v roke vladne vajeti, ali če ne bo šlo nekrvavim potom, tudi s krvavo revolucijo. Tako učijo Bebel (Unsere Ziele), Volmar, Bernstein. Marxova stranka uči, da kedar bodo so-

cijalisti dovolj močni, bodo začeli internacionalno revolucijo. Eugen Debs je rekel leta 1904 v Chicagi: "Socijalistični program je mednarodni. V njem ni ne ene vrste, ne ene besede, ki bi ne bila revolucionarna."

Kaj je poklicalo socializem v življenje ali z drugimi besedami, kaj je bilo povoda da je to gibanje nastalo?

Vzrokov je več. Naštejmo nekatere: Nezizmerno bogastvo kapitalistov, obubožanje delavcev in zvišanje cen po živežu, ceno delo s stroji, ki je spodrinilo mnogo delavcev in jim vzelo vsakdanji zaslužek, po celem svetu razširjeni monopoli, trusti in brezsrčna konkurenca, želja hitro in lahko obogateti, lakomnost po denarju, pa tudi želja po brezmejnem uživanju in zapravljanju, in končno tudi odprava starih "cehov" in zadrug, bi so bili ustanovljeni na krščanski podlagi in kjer je vladalo bratstvo in prava sreča in zadovoljnost med mojstri in pomočniki.

Podlaga socialističnemu nauku je novo in drugačno umevanje in naziranje pomena besede "delo", "vrednost", "kupčija", "plačilo", "lastnina", "država", "vera". Na pr. v socialistični državi se bo tako-le barantalo: Delavec Janez ne bo zaslužil na dan 2 dolarjev, ampak imel bo k dobremu 6 delovnih ur. Delovna ura bo vrednostna enota, po tej se bo vse merilo, kakor se zdaj meri po dolarju. Janez bo dobil potrdilo, da je delal 6 ur, s to izkaznico bo šel v prodajalno, tam bo kupil za dve uri grocerije, potem bo šel k mesarju za eno delovno uro mesa; ko pride domov, bo šla Marička po pivo za eno delovno uro, za ostali dve delovni uri pa si bo kupila nov slammik za prvi majnik, ko bo treba "marčati".

2. Nauk o vrednosti.

Socialistični nauk o vrednosti kakega predmeta uči, da je stvar le zato nekaj vredna, ker se je uporabilo toliko in toliko dela, delovnega časa in delovne moči, da se jo je izvršilo. Čim več dela in truda, tem več je stvar vredna. Moč delavčeva je blago, je vrednost, ki jo fabrikant kupi od delavca.

Nadvrednost ali previšna vrednost je pa tisti dobiček, ki ga ima delodajalec od delavca, ker mu ne plača vsega, kar mu je delavec pridelal. Primer: Delavec dobi za svoje dnevno delo en dolar, katerega porabi za svoje življenje. Toda ta dolar je on zaslužil že v 6 urah; šesturno delo je že vredno en dolar. A on dela 9 ur na dan; to prinese delodajalcu vsak dan pol dolarja dobička. Od sto delavcev ima že 50 dolarjev na dan. Ta dobiček torej ukrade delodajalec delavcu, pravi Marx. ("Das Kapital", stran 156—157.)

Surtova, neobdelana tvarina dobi še le tedaj visoko vrednost, če se je pri nje obdelovanju uporabilo veliko delovne moči in veliko delovnega časa. "Predmet ima le zato vrednost, ker je v njem človeška delovna sila, človeško delo posebjeno, materializirano." (Marx "Das Kapital", str. 6.)

Stvar je torej brez vrednosti, če pri njej ni nobenega človeškega dela najti.

Kake čudne in pogubonosne posledice bi imel ta nauk!

Torej nimajo premog, zlato, srebro, baker, dragi kamni, ki ležijo v zemlji in jih še le človeško delo spravi na sonce, po socialističnem nauku prav nične vrednosti. Toda vsi misleči ljudje pripisujejo pokrajinam, kjer so skrite množice premoga veliko vrednost, dasi se jih še ni dotaknila človeška roka. Kako vrednost imajo takozvana zlata in diamantna polja, to ve vsakdo. Celo Marx sam mora priznati tem predmetom veliko naravno vrednost, ki tvorijo bogastvo dotične dežele.

Ali uvidiš to veliko protislovje v socialističnem nauku, ali izpoznaš, kako si sami sebi nasprotujejo?

Torej ni res, da je samo delo tisti faktor, tisti činitelj, ki daje predmetom vrednost. Je še veliko drugih okolščin, ki dajejo predmetom vrednost in jim določajo ceno. Na pr.:

- 1) hasnovitost, kakor žito, les.
- 2) lepota predmeta, kakor biseri, cvetlice.
- 3) redkost stvari, kakor zlato, diamanti.
- 4) umetnost, s katero je bila stvar izdelana, kakor slika, kip.

5) delo ki je bilo potrebno za izvršitev, na pr. sukno, obleka,

6) takoimenovani "riziko"; na pr. knjigotržec mora včasih veliko riskirati, morebiti ne bo mogel niti polovice knjig prodati,

7) ponudba in povpraševanje po blagu: če se ga veliko ponuja, a zahteva se ga mnogo, je cena visoka,

8) rodovitna tla in ugodno vreme za poljske pridelke, katerih množina določa ceno,

9) starost in važnost predmetov, na pr. stari denar, rokopisi, dragoceni darovi, razne važne listine,

10) veda in dolgotrajno naporno učenje, na pr. poklic zdravnika, učitelja, duhovnika.

Od vseh teh faktorjev, ki določajo ceno stvarim, pripozna socializem le delo (delovni čas in delovno moč); Marx "Das Kapital" str. 6., l. zv.

Poglejmo, do kakih zaključkov pride mo po tem nauku! Vzemimo slučaj, da sta dva delavca izdelovala enako dolgo dva bokala, prvi delavec bokal iz železne pločevine ali iz "pleha", drugi delavec bokal iz zlata. Za oba bokala je bilo treba enako količino dela: torej je po socialističnem nauku plehast bokal toliko vreden kakor zlat. Pri enako dolgem delovnem času je torej lesena bajta toliko vredna kot mramornata palača, brušeno steklo toliko kot brušeni diamant, ponarejeno vino toliko kot pristno, volnena obleka toliko kot svilena.

Ker je le od dela odvisna cena in vrednost blaga, potem bi bilo blago tem dragocenejše, čim bolj len in neroden bi bil delavec in čim več časa bi v svoji nerodnosti porabil za izgotovitev.

Marx se sicer izgovarja, da tu ne gre za posamezne delavce, ampak računata se bo cena blagu po povprečni količini dnevnega dela vseh delavcev. Toda tudi to ne odstrani težkoče, ampak bi dajalo delavcem le potuho k lenobi in površnosti pri delu. — Kajti sklepal bi čisto pravilno: čim dalje delam, tem večjo vrednost bo imel ta predmet. Slabo izdelani predmet bi torej imel večjo vrednost, ko pa dobro in hitro izdelani, če bi delavec porabil za slabo izdelani predmet daljši delovni čas, ko pa priden in izurjen delavec za svoj skrbno izdelani predmet.

Kdo bo določeval ceno blagu? Seveda socialistična uprava. Pa kako? Ali ne bodo tu večni prepiri? Kajti nikdo ne bo hotel za ponarejeno in slabo izdelano blago toliko plačati, ko za pristno; za volneno obleko toliko, ko za svileno; za železen prstan toliko, ko za zlat; za brušeno steklo toliko, ko za diamant; za neokusen kruh toliko, ko za dober, za kislo vino toliko, ko za sladko.

Nikdo, tudi socialistični upravitelj, ne bo zadovoljen s počasnim, lenuharskim delom, ki mu — bo blago podražilo vsako uro.

Torej ne dolžina delovnega časa določa vrednost in ceno blagu, ampak dobro delo, kvaliteta dela. Če kdo kupuje obleko, ne vpraša, kako dolgo jo je delal krojač, ampak, če je okusno narejena, če mu pri-
stoja.

Socializem je torej krivičen, je popolnoma napačen v svojem naziranju, zame-
tuje vse druge činitelje, ki povzdigajo ceno blaga.

(Dalje prihodnjič.)

''In Modri padejo predenj, ga molijo, odpro svoje zaklade ter mu darujejo zlata, kadila in mire.''

RAZTRGAN ŽEP.

I.

Bila je temna zimska noč. Vsa pota so bila zasnežena na debelo. Goste in težke megle, spenjajoče se od neba pa do zemlje, so se vlekle liki sivi strahovi med topoljem na obeh straneh mlinskega potoka. Če pa je kje zabrlela kaka samotna lučka v tej gosti temi, se je le iztežka prerila skozi debele zračne plasti za nekaj korakov.

Po deželni cesti stopa počasi pozen popotnik. V levici mahajoča svetilka mu le za silo razsvetljuje slabo pot. Zakrivljena gorjača v desnici se v enakomernih presledkih globoko zadira v debeli sneg. Zapovrstjo se vidijo za možem vdrtine. Manjka jih nekaj le tam, kjer je segel potnik po pipi, da so se mu odpočili za par trenutkov zobje in usta.

Nenadoma pa obstane in posluhne. Že vdruči se mu zdi, da čuje človeško klicanje, moški glas, toda slaboten in pojemoč. Kakor klicanje na pomoč se mu dozdeva.

"Ne prijaha-li ta glas od potoka?" se vpraša naš popotnik samega sebe. "Jei morda kdo izgubil in izgrešil pot in zabredel v tej temi v vodo? Potok je globok. Treba se je požuriti, če je ta domneva resnična..." In mož jo mahne kar navprek črez polje proti zasneženemu topolju.

"Hoj, hoj, kaj je?" vpije spotoma z močnim glasom, da je silno odmevalo v gozdu onkraj potoka.

In tedaj se odzove moški glas, morda s poslednjimi močmi: "Tu... tu... se... po... tapljam..."

Naš mož hiti na vso moč po debelem snegu proti onemu mestu, odkoder je prihajal človeški glas. Kopaje se v znoju dospe slednjič k potoku.

"Hoj, hoj, — tukaj sem!" zavpije vnovič. Kajti tu je bilo še temneje in nič

drugega kakor strahotno in zamolklo grgranje temnega vodovja pod grmovjem, globoko se upogibajočim, je motilo neprijazno tišino.

Nihče se več ne odzove njegovemu ponovnemu klicanju.

Ali je prišel morebiti prepozno?

V velikih skrbih kobaca ob potoku navzdol. V naglici se mu več kakor enkrat izpodrsne in vsakokrat se komaj še vjame za topolovo vejo, da sam ne zdrči v potok, vselej pa posveti s svetilko v vodo.

"Hoj, hoj, hoj...! Vendar!"

Tam notri globoko v vodi se guglje sključeno moško telo. Le otrpnele roke mole iz potoka in se še krčevito oprijemljejo globoko vpognjenega vejevja, ki je bilo prešibko, da bi vzdržalo telesno težo na površju.

Naglo leže mož na bregu na trebuh, se zarije z nogami v grmovje, da bi ne izgubil ravnotežja, ter poseže z obema rokama globoko doli pod pazduhi otrpnelega utopljenca. Napevši vse svoje moči potegne slednjič nesrečnikovo truplo iz vode na suho. Koj nato ga položi ra sneg ter ga jame oživljati z drgnjenjem in toplim sopenjem.

To njegovo početje ni bilo brezuspešno.

Z globokim vzdihom se zave rešenec. Nekaj hipov strmi kakor brez misli v obraz svojega rešitelja, katerega je obsevala svetilčina luč.

"Ali moreš hoditi, Jernač," ga nagovori črez nekoliko minut naš samaritanec. "Sicer te ponsem domov..."

Rešenec je bil presenečen in zavzet do cela.

"Tomažin, ti?! Ravno tebi se moram zahvaliti za svoje življenje?!" vsklikne Jernač vzravnavši se pokonci.

"Zdaj ni časa za to," odgovori rešitelj skoraj zadirčno. "Gledati moraš, da

čimpreje prideš v posteljo... Torej, govori, ali naj ti pomagam?"

"Tega vendar ne zaslužim, Tomažin," de vnovič Jernač obupno, in zobje mu zaklepečejo mraza.

Tomažin mu odvrne tudi sedaj z naglasom, ki se ni prav nič vjemal s pravkar izvršenim dobrim delom: "Sleci svojo mokro suknjo ter zlezi v mojo!"

Nato se urno oprostí svojega svršnika ter ga pomaga obleči Jernaču, ki se je ves tresel od mraza in se mu ni upal ugovarjati...

"Tako, zdaj se pa opri name in pojdi va," veli Jernaču Tomažin.

Brez vsake nadaljne besede jo mahne Tomažin, napol noseč, napol vlečoč svojega spremljevalca čez polje proti Jernačevini.

Molče sta imela nepredolgo pot kmalu za sabo. Tomažin ni niti vprašal, kako se je vsa nesreča pripetila. Mogoče je bil Jernač pogledal nekoliko pregloboko v kozarec, izgrešil v temi pot ter zašel v potok, odkoder se pač ni mogel več izkobacati. No, skrajni čas je bil, da je prišel on — Tomažin — na pomoč...

Ravno sta dospela na prag Jernačevega mlina. Mlinar iztegne svojemu rešitelju svojo roko ter reče z jecljajočim, kakor prošnja zvečenim in silno prevzetim glasom: "Tomažin, naš gospod Bog naj ti povrne, jaz ti ne morem! Vem, kaj si storil danes zame. Brez tebe bi me ne bilo več med živimi sedajle!"

"Lahko noč!... Suknjo mi pošlješ ob priliki."

S temi besedami se poslovi Tomažin ter se napoti proti domu, ne da bi segel v ponudeno roko.

Kakor osramočen zre Jernač za njim, in glava se mu skloni globoko na prsa: Njegovo odkritosrčno zahvalo je odklonil Tomazin, tako nespravljiv je! In vendar se mu je izkazal pravkar tako veliko-dušnega! Srd in jeza mu nista mogla zatreči in udušiti zlatega zrna ljubezni do bližnjega!... Seve ni vedel izprva, koga je izvelkel iz vode?! Ali to bil storil tudi, če bi bil vedel! Kajti kdo ga je silil potem, ko je izpoznal rešenca, posoditi še

suknjo, kdo mu velel spraviti ponesrečenca na dom? Da silno trmoglav je ta Tomažin, ali vendar cel možak!...

Te misli so se pojavile v glavi Jernaču, zročemu za odhajajočim.

Ali mraz, izpreletavajoč vse njegove ude ga opomni, da je treba kar najhitreje v toplo posteljo.

Prav take misli so obšle Jernačevo zeno, ko je izvedela cel nocojsni dogodek. Tako jo je prevzela ta novica o Tomažinovem činu, da je skoraj pozabila nevarnost, v kateri je viselo življenje njenega moža. Obema je kakor pekoča žrjavica gorel ta čin njunega nasprotnika nad glavo.

II.

Tomažin in Jernač sta si bila silna in besna nasprotnika. Pravdala sta se dolgo časa. Jernač je dobil pravdo, a Tomažinu ni ta nesrečni izid nakopal samo veliko sitnosti in žalosti in ga spravil ob mnogo denarja, ampak bi bil moral še povrh vsega tega sedeti nekaj dni v zaporu.

Tomažinu je dal Jernač, ki je imel poleg mlina in kmetije tudi žago ter se pečal z veliko lesno kupčijo, več voz stavbenega lesa in desk. To se je zgodilo ravno ob času, ko je ležal Jernač bolan v postelji.

Tistikrat ga je zastopal v kupčijskih poslih nečak njegove žene.

Nekega dne pride torej Tomažin do mlinarice ter zahteva od nje pobotnico ki naj bi potrdila, da je plačal tisti les gospodu Ludviku — tako so namreč nakratko nazivali ljudje Jernačevega nečaka. Pravzaprav naj bi bila ta pobotnica drugo potrdilo, ker je prvo nekam založil, ali jo pa izgubil. Previdna mlinarica se je šla pa najprej prepričat v dolžno knjigo, jeli res že izbrisan Tomažinov dolg, ali ne.

Ker je pa bila dolžna svota še neizbrisana, mu ni hotela dati potrdila, ampak je prej vprašala Ludvika, kako je s to zadevo. Ta pa je silno ogorčen utajil, da bi bil sploh kdaj prejel denar od Tomažina.

To je seveda tako razkačilo Tomažina, da je v svoji jezi govoril tudi nekaj o sleparstvu in goljufiji. Da so te besede vejjale Ludviku, ni treba še posebe poudarjati. In izustil je med drugim tudi, da je bil v tej goljufiji tudi Jernač sam sporazumljen s vojim lepim nečakom.

Prva posledica te Tomažinove gostobesednosti je bila da si je nakopal ubogi kmet kar dvojno tožbo radi razžaljenja časti na glavo. Kajti tudi mlinar Jernač ni mogel mirno prenesti njegovih žaljivk, zlasti ne, ker se je zavedal popolnoma nekrivega ter ni imel prav nobenega povoda, da bi dvomil o nečakovem poštenju. Ludvik in Tomažin sta pred sodiščem trdovratno vstrajala vsak ob svoji trditvi. Tomažin je zatrjeval venomer, da je poravnal svoj dolg Ludviku v gostilni "Pri beli raci" in prejel tudi pobotnico od njega, ki pa se mu je izgubila nekam. Ludvik je vse te njegove trditve utajil, se čutil razžaljenega na časti ter zahteval, naj se naloži Tomažinu primerno kazen. Nato je Tomažin predlagal, naj se zapriseže tožitelja. A ravno to zadnje je bilo pogubno zanj. Kajti s tem je sam sebi zadrnil vrat, ker ni mogel potem podkrepiti svojih lastnih trditvev s prisego. Sodišče more namreč le eni stranki dovoliti prisego, nikdar pa ne obema. Morda si je bil Tomažin tako svest zmage, oziroma svoje nedolžnosti, da si ni mogel niti misliti, da si bo tvegat Ludvik priseči pokrivem, ali pa je bil tako podel, da se je bal prisega.

Priče ni bilo nobene na razpolago. Kdo torej naj bi razjasnil celo zadevo?! Sodnik je morda bolj vrjel Tomažinu kakor pa tožiteljema. In ker je upal, da izide obravnava ugodnejše za toženca, če zasliši Ludvika pod prisego, je ugodil Tomažinovemu predlogu. Ali v velikansko strmenje vseh udeležencev te obravnave je Ludvik tudi pod prisego izpovedal isto kakor prej.

Tako je Tomažin pogorel na celi črti, pa naj si je bil nedolžen ali kriv. Obsojen je bil na poplačanje stroškov, na poravnavo svojega dolga in na večdnevno ječo. Tudi njegov vsklic je bil odklonjen.

Ali do danes je zatrjeval, da se mu je zgodila grozna krivica, da ga je spravila ta zadeva ob denar in poštenje. Kajti po nesrečnem izidu sodne obravnave ga mora imeti vsakdo za goljufa, ker ni mogel ovreči in razveljaviti Ludvikove prisega s predložitvijo one dozdevno prejete in izgubljene pobotnice.

Kdo neki bi ga mogel še smatrati za poštenjaka?!

Ali ravno temu tako težko prizadetemu Tomažinu, pa naj je bilo po pravici, ali krivici, se mora zahvaliti Jernač za svoje življenje! S tem si je nakopal mlinar žehtečo žrjavico nad svojo glavo. Že nekaj časa je mučila Jernača težka misel, kako bi poplačal Tomažinu silni dolg in se sprijaznil z njim. Saj ga je navsezadnje le še vedno čislal, dasi mu je zbujala zadnja obsodba pomisleke proti temu. Z veseljem bi mu povrnil bogati Jernač vse stroške one nesrečne pravde. Tistih par tisoč kron bi ga še ne spravilo na beraško palico. Toda ni si prav upal stopiti pred ponosnega kmeta Tomažina s tako ponudbo. In če se mu je v resnici zgodila krivica — Bog — potem je njegova krivda še večja! Toda, ali ne bi potem še bolj mislil Tomažin, da mu dela on — Jernač — vedoma krivico? — Ali nekaj se mora storiti! Kajti ni bil samo ponos, ki je vznemirjal bogatemu mlinarju dušo, ampak tudi plemeniti čin kmeta Tomažina je pekel njegovo vest liki vroča žrjavica.

Slednjič je dozorela velika misel v Jernačevem srcu.

Bilo je neko popoldne, in mlinarja so tudi topot mučile tiste težke misli.

Zroč skozi okno svoje sobe zapazi starega Jurčka, ki je pravkar švepal čez njegovo dvorišče. Tedaj ga pokliče k sebi. Pozvani možiček je bil obubožan starec, katerega je morala na njegove stare dni prehranjevati občina. Za to pa je moral Jurček opravljati svojim hraniteljem vsakršne, lažje posle. Tako je bil seveda že večkrat tudi pri Tomažinu na svoji "dnini", in njega si je sedaj izbral Jer-

nač za posredovalca in izvrševalca svojih naklepov v kočljivi zadevi s ponosnim kmetom Tomažinom.

Stari Jurček je bil pač večkrat nekoliko otročji in čudaški, nekoliko pregobezdav, in med ljudmi znan pod imenom "Butarica", ali nasplošno je bil dokaj pameten, zvest im zanesljiv človek.

Sedaj mu je naročil Jernač, naj gre k Tomažinu ter mu pove, da prosi mlinar Tomažina odpuščanja. Pozabi naj vse zoprnosti, ki so se pripetile med njima, in naj sprejme za božjo voljo tistih par goldinarjev, ki mu jih pošilja kot odškodnino za pravdne stroške. Sicer je zaslužil desetkrat več, ker mu je rešil življenje. Če ne sprejme tega, ne bo imel on, Jernač, v resnici nobene več mirne ure v svojem življenju, in si ne želi nič drugega, kakor prijateljsko spravo s Tomažinom.

Tę besede nikakor niso bile hinavske, kar je izpričevala ginjenost Jernačeve govorice.

Nato izroči mlinar Jurčku velik papirnat ovitek, v katerega je bil zavit denar

za Tomažina. Koliko ga je bilo, ni bilo zapisano na ovitku, in tudi ni tega povedal mlinar beraču. Na vsak način se pa bogati kmet ni hotel osramotiti, in je bilo v ovitku najmanj toliko, da so bili pokriti vsi pravdni stroški. Tudi Tomažinov svršnik je izročil Jernač starcu. "Zdaj pa pojdi v imenu božjem, Jurček, in izvrši vse prav dobro," je slednjič odpravil mlinar berača.

Jurček si nato potegne kučmo čez ušesa, si dene palico pod pazduho, si prižge pipico, se pokropi konečno na vratih še z blagoslovljeno vodo ter pristavi "V imenu božjem torej!... Oh, norec bi morali biti, gospod, prav velik norec, vam pravim, če ne bi sprejel tega denarja! Ježeš, za to svoto bi se šel metat celo s sinom zlodjeve tašče! Toda brez skrbi bodite, gospod! Take mu povem, kakor jih povedo gospod župnik na prižnici, če se ne bo dal omehčati! Le bodite mirni, gospod!"

Po teh besedah odšvepa stari berač v debelo zimo.

(Konec prihodnjič.)

(Nadaljevanje.)

Kdor ima le trohico soli v glavi, ve, da je in bo zemlja le solzna dolina. Rad priznam, da bi se dalo olajšati, in to še precej olajšati naše življenje na tem svetu. Ali to bi se zgodilo le tedaj, ako bi se vsi ljudje tesno oklenili krščanske vere in njenih zlatih naukov ter zvesto in vestno živeli po njih. Toda ravno tisti, ki hočejo imeti nebesa na zemlji, si prizadevajo na vse kriplje, da bi vero zatrli. Po mojem mnenju pa bili taki ljudje prej zmožni napraviti pekel kakor pa nebesa na tem svetu.

DELA VSTVO IN KAPITALIZEM.

Delo in kapital sta stebra, na katerih sloni obstanek vse človeške družbe, njen red in napredek. Brez dela ni jela, pravi pregovor. Brez dela bi ne mogel živeti posameznik, brez dela si ne moremo predstavljati obstoja človeške družbe. Da pa je delo, mora biti tudi kapital. Brez dela ni kapitala, brez kapitala ni dela, brez obeh pa ni obstanka. Na našem svetu je že tako vstvarjeno in urejeno, da se mora delati za denar, s katerim se preživlja, natančneje, da so različni stanovi, višji in nižji, različni ljudje različnih značajev in različnih zmožnosti, premožnejši in revnejši.

In če bi ne bilo te razlike, ako bi bila na svetu sama enakost, sama enoličnost, bi bilo pozemsko življenje zelo pusto in dogočasno. Saj pravimo: Razlika miha. Razlika je torej na svetu neizogibna, da je tako vsakdo na svojem mestu, ima vsakdo svoje opravilo. In vse skupaj tvori harmonično celoto. Le pogledjmo velik in krasno zgradbo! Kako se ji mora človek diviti in občudovati! Iz kakor različnega materijala je sestavljena in iz koliko majhnih in velikih kosov! In vendar se vse tako ujema in strinja! Pomislimo pa, kako bi izgledala taka stavba, če bi bila zgrajena iz samega kamenja, ali iz samega lesa, ali železa?

Krasna, mična in veličastna stavba je tudi človeška družba, sestojeca iz najrazličnejših elementov, ki tvorijo skupaj lepo in močno celoto.

Socijalisti nam, katoličanom, kaj radi in pogosto očitajo vdanost v božjo voljo. Mi baje pravimo, da je vse volja božja. Da so nekateri ljudje bogati, nekateri siromašni, da oni gospodujejo, ti hlapčujejo, eni zapovedujejo, drugi se pokoravajo, da nekateri brezskrbno in razkošno žive, nekateri pa delajo, se mučijo, a resnična pa ni in ni ta socijalistična trditev.

Res je volja božja, da so različni stanovalci, da so nekateri premožni, nekateri pa revni, da so eni višji, drugi nižji, sicer bi ne bilo reda v človeški družbi. Nikakor pa ne trdimo, da bi bilo po božji volji, če bogatini stiskajo in izmzgavajo reveže, če jih pehajo v grozno pomanjkanje, če prezirajo in zaničujejo višji nižje, če močnejši stiskajo slabotnejše, če kratijo zapovedujoči svojim podložnikom pravice in prostost. Taka trditev bi bila naravnost velik greh, ker vemo pray dobro, da je Bog neskončno pravičen in dobrotljiv. Ali da se to dogaja in vrši, je kriv človek sam. Bog mu je dal prosto voljo, po kateri lahko živi, kakor hoče. No, in človek nadavno ne uporablja pametno te prostosti. Odtod, in samo odtod je vse zlo na zemlji.

Bog hoče, da živimo vsi, bogatini in siromaki, visoki in nizki, učenjaki in neučeni, med sabo v lepem miru, slogi, ljubezni, v prijateljskih odnošajih in v skupni

vzajemnosti, da pomagamo drug drugemu ter si tako lajšamo življenske križe in težave. Bog je dal tem veliko premoženja, onim pa manj, da bi si oboji zaslužili večno plačilo po smrti, in sicer revni s potrpljenjem in vdanostjo, bogati pa z milosrčnostjo, dobrotljivostjo in ljubeznivostjo do prvih.

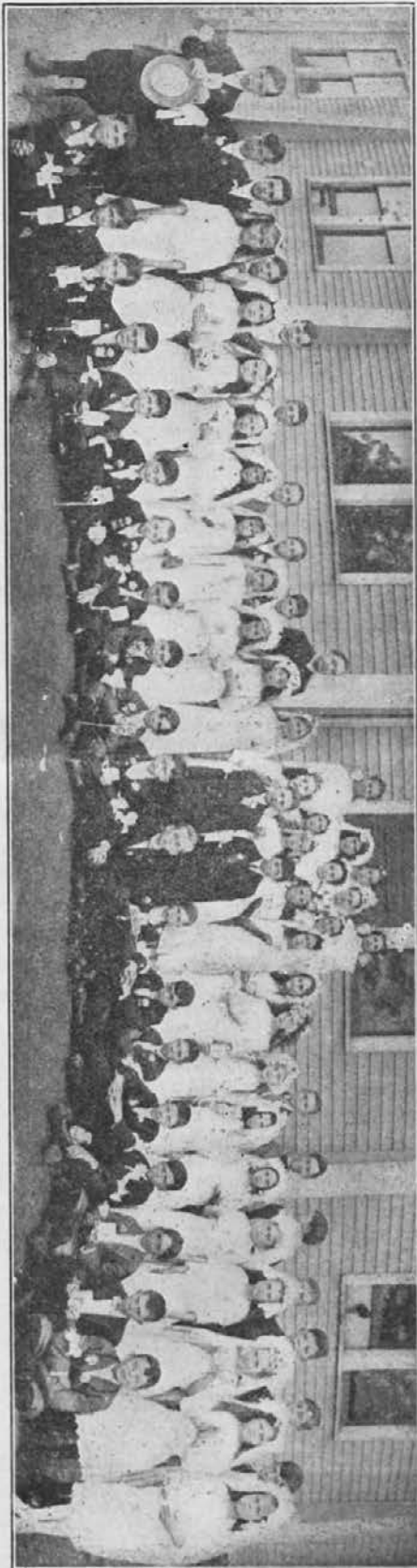
Ali ni ta božja uredba modra in previdna? Seveda ne pa za one, ki hočejo biti modrejši od Boga.

In če se na svetu ne godi tako, kakor bi se moralo, ni tega kriv Bog, ampak ljudje sami, ker ne izpolnujejo tega, kar Bog hoče in zapoveduje.

Tako pridemo do naslednjega sklepa. Kapitalisti brezvestno izkoriščajo delavstvo, ker se ne zmenijo za Boga, ne za njegove zapovedi in prepovedi, ker ne poslušajo njegove cerkve in se ne ravnajo po njenih naukih. In ker še oddaleč ne poznajo ljubezni in dolžnosti do Boga in svojega bližnjega, ker nimajo vesti in srea, ker so brezverci, samopašni in sebični, vidijo samo sebe, a ubogega delavca smatrajo za psa, za svojega sužnja. Tako vidimo, da se ravnajo bogatini povsem po socijalističnih nazorih. Kajti tudi socijalisti zaničujejo Boga, ne marajo za njegove zapovedi ter se ne drže njegovih prepovedi. Kdor pa je brez Boga, nima srea in je trdosrčen, brezvesten in krivičen. Ker so si kapitalisti in socijalistični voditelji glede Boga povsem edini, to se pravi čisto brezbožni in neverni, zato so si tudi oboji podobni po svojih lastnostih. Ker vidijo kapitalisti, da so socijalistični voditelji brezverski in krivični, jih to dejstvo še bolj podžiga, da so še grabežljivejši ter si še strastnejše kopičijo bogastvo z žulji siromakov — delavcev.

Socijalizem je torej za delavce pravi trinog. On pokvarja kapitaliste, da še bolj stiskajo delavstvo, delavce pa, da tem težje prenašajo moč kapitalizma. Da, socijalistični nauki, nasprotujoči božjim in cerkvenim zapovedim, po katerih bi se morali ravnati in živeti kapitalisti, so krivi, da ni rešitve delavstva izpod kapitalističnega jarma.

(Dalje prihodnjič.)

Prvoobhajanci šole sv. Cirila in Metoda v Lorain, O., 1. 1914. in Rev. I. Štefanič, župnik.

Večer pred dnevom sreče.

N. L.

Jutri, ko jutro mi žarno zasije
in dan se razlije čez goro in plan,
presrečna novica oj zopet me čaka:
Glej zopet to za te nebeški je dan!

Jutri bo za me dan sreče nezmerne,
povabil me v svate je Ženin kraljev.
Obleka njegova se sveti kot solnee
na ustnah njegovih ljubezni usmev.

S strahom stopila bom v sobo kraljevsko,
pač vem, da nevredna sem take časti!
A on mi bo milo in ljubko zaklical:
"Le pridi, saj srce te moje objeti želi!"

Prosila Marijo bom, Mater njegovo,
da Ona mi pride takrat na pomoč,
in Angele božje, da spremljajo mene,
ko Jezus moj bode pri meni navzoč.

Ko pa mi jutro poslednje prisije,
in zadnjič obiskal me Ženin bo moj,
takrat poprosim ga: Ženin, premili,
oj, vzemi na veke v nebo me s seboj!

Vijolica ponižnosti.

Kar je vijolica med cvetkami, to je ponižnost med čednostmi. Ne išče očitnega mesta, skriva se v senco velikih in občudovanih sester, malokdo jo opazi, redkokdo jo išče, toda, kadar jo najde, veseli se je, ker ga tako zaupno gleda, njene modre oči so tako mile in nepokvarjene, kot bi se bil košček sinjega neba odtrgal in preselil na zemljo, kot da bi bili angelci pomakali čopič v nebesno barvo, ko so slikali vijolice v tej solzni dolini.

Ponižnost, kako lepa si, toda kako skrita! Težko te je najti, ker te je malo na svetu, in kar te je, kje si? Morebiti za samostanskimi zidovi, v tihih dolinah, na samotnih gorah, v priprostih srcih, pod slamnato streho.

Ponižnost je tista čednost, s katero vse dobro pripisujemo Bogu, t. j. mi pripoznavamo, da je vse, kar imamo dobrega na duši in telesu, dar božje ljubezni in dobrotljivosti, in smo Bogu hvaležni zato. Če je torej kaj dobrega na nas, ne gre čast nam, ampak le Bogu, ker imamo vse dobro od njega. "Kaj pa imaš, česar bi ne bil prejel? Ako si pa prejel, kaj se hvališ, kakor bi ne bil prejel?" (I. Kor. 4., 7.) Tukaj delaš Bogu krivico, ponašaš se s tujim perjem.

Pa ni dosti, da Boga povzdiguje, ampak ta čednost terja, da tudi priznavamo svojo lastno slabost in grešnost.

Besedo **ponižnost** izvajamo od besede "nizek". Če torej priznavamo svojo revnost, nam ni več težko se ponižati, ampak se radi ponižujemo, ker se čutimo tako nizko in globoko. Čim globlje se mi ponižujemo, tem višje raste nad nami božja čast.

Kaj je človek v primeri s svetom, kaj je svet v primeri z Bogom?

Ako bi najhitrejši brzovlak z največjo brzino, ki je sploh mogoča, neopretrgoma vozil okrog naše zemlje, rabil bi za to pot

cele tri tedne.

Naše solnce je tako ogromna krogla, da bi kak mogočen rezbar lahko iz nje izrezal en milijon in 250 tisoč ravno tako velikih krogelj kot je naša zemlja.

Toda v svetovnem prostoru se vrtijo telesa, proti katerim je naše solnce samo neznamenit prašek.

In kaka razdalja je med zemljo in solncem! Topova krogla, ki preleti vsako sekundo 700 metrov, potrebovala bi sedem let, predno bi dospela od zemlje do solnea. Celotna svetloba, ki premeri v sekundi 42.000 milj, rabi od solnea do zemlje 8 minut. So pa zvezde, katerih luč rabi stoletja, predno dospe do nas. Svetloba polarne zvezde potuje 60 let, predno je pri nas.

Ako si predstavljamo našo zemljo v velikosti prosenega zrna, potem bi imelo solnce velikost debelega jabolka, ki bi bilo oddaljeno od prosenega zrna 10 metrov.

Solnce v družbi z zemljo, mesecem in vsemi zvezdami, ki jih vidimo in še veliko, ki jih ne vidimo, to skupino nebesnih teles imenujemo "osolnčje". Razun tega našega osolnčja pa je še na milijone drugih solnčnih skupin, katerih posamezna solnea so še veliko, veliko večja, ko naše solnce.

Vsa ta mnogoštevilna nebesna telesa se vrte okrog svoje osi in obenem okrog solnea z ogromno hitrostjo v najlepšem redu kot gigantska, umetno urejena ura, brez pogrška, brez popravljanja.

Kako majhen, kako nizek si pač ti, o človek, v primeri s tem mojstrom, ki je z mogočno roko, z nedosegljivim razumom uredil ta zvednati svet!

Premišluj stvarnico od marljive čebulice do žarečega solnea in spoznal bodeš, kako si ti neznamenit, in postal boš ponižen.

Premišluj nadalje minljivost in nestanovitnost pozemeljskih stvari, in prišel

boš do zaključka, da se nimaš s čim ponášati, in ne bo ti težko vaditi se v **ponižnosti**.

Mogočni perzijski kralj Kserks je šel l. 480 pr. Kr. z armado, ki je štela 700.000 vojakov, nad Grke. Pri Helespontu je pregledoval mnogoštevilno vojsko, cvet perzijskega naroda v lesketajočem se orožju. Ob tem veličastnem pogledu se je kralj razjokal; na misel mu je prišlo namreč, da čez sto let ne bo sledi več ne o njem in ne o mogočni vojski.

Misel na minljivost je ošabnega kralja nagnila k ponižnosti.

Plemeniti in učeni Perzijec, Hormida, je prišel v poganski Rim, da bi si ogledal krasote svetovno-znanega mesta. Cesar ga vpraša, kako mu je Rim všeč. Hormida odgovori: "S krasotami rimskega mesta se res ne da nič na svetu primerjati, vendar pa sem tudi v Rimu našel grobove, in to mi je dokaz, da tudi v Rimu umirajo ljudje in moje navdušenje se je precej poleglo."

Misel na smrt vodi k ponižnosti.

Papeža kronajo slovesno osmi dan po izvolitvi. Ob tej priložnosti zažgo pred papežem nekoliko prediva z besedami: "Sanete pater, sic transit gloria mundi" (Sv. Oče, tako mine veličanstvo sveta). Res, kdor premišljuje minljivost posvetne slave, postane ponižen.

Na cvetno nedeljo ti kličejo: "Slava, hosana", na Vel. Četrtek: "Križaj ga!" Danes si najboljši človek v očeh ljudstva, jutri te ravno tisto ljudstvo vrže med staro šaro.

Prava ponižnost je **podlaga** vsem drugim čednostim.

Ponižen človek se ne razburi in ne razjezi za vsako stvar.

Modrijan Sokrat je imel silno sitno in klepetavo ženo po imenu Ksantipo. Neko dne se razgovarja Sokrat s svojimi učenci pred hišo. Žena tega ni mogla trpeti ter ga je zmerjala skozi okno kakor za stavo. Vse zatvornice svoje zgovornosti je odprla. Sokrat pa se niti ne zmeni za njene ljubeznivosti. To razkači ljubko za konsko družico tako, da porabi posredno napolnjeno s pomijami, in razlije vsebino

po Sokratovi glavi. Tudi zdaj se Sokrat ne razjezi, ampak reče popolnoma mirno: "Saj sem vedel, da za gromom vselej ploha pride."

Ne moremo si misliti čednostnega, svetega življenja brez ponižnosti. Vsi svetniki so bili ponižni.

K slavnemu in duhovitemu cerkvenemu govorniku Abrahamu a Santa Clara je prišla nekoč žena, ki je bila znana po Dunaju vsled tega, ker je neprestano klečala v cerkvi ter molila, pa vkljub temu vedno zatrjevala, da je največja grešnica na svetu. Bistroumni mož je takoj izpoznal, da ženska ne govori iz ponižnosti, ampak da je v njenem govorjenju veliko napuha in samoljubnosti; kajti v resnici čednosten človek ponižnosti ne bo nalašč javno kazal, kajti potem ni to več ponižnost. Zato jo je sklenil ozdraviti enkrat za vselej. Reče ji: "To je jako žalostno, da si upate to celo javno povedati. Z osebo, ki je največja grešnica na svetu, niti ne govorim." Kako pa vam je zdaj vskipela ženska: "Kdo mi more kaj očitati? Nič nisem hudega storila. Zmiraj sem v cerkvi, postim se in opravljam še druga dobra dela." Abraham je pustil žensko in odšel, saj je bil zdaj prepričan, da ni prav nič ponižna, ampak prevzetna in častihlepna.

V nekem samostanu v Rimu je živela redovnica, katero je ljudstvo splošno častilo za svetnico. Tudi papež je slišal o tem; pošlje torej sv. Filipa Neri, naj v samostanu zadevo preišče in mu poroča. Deževalo je, in Filip je prišel z blatnimi čevlji v samostan. Nato da poklicati dotično redovnico. Na njeno vprašanje, kaj želi, jo prosi svetnik, katerega pa redovnica ni poznala naj mu najprej osnaži čevlje. Redovnica se nad to zahtevo silno razjezi in prav hudo ošteje Filipa. Filip ne odgovori besedice, ampak se vrne k papežu rekoč: "Sv. Oče, ta redovnica ni svetnica, ker ji manjka ponižnosti."

Ponižnost je najboljše merilo popolnosti in temelj vseh čednosti: ponižnost je pri človeku to, kar je korenina pri drevesu.

Najpopolnejši zgled ponižnosti nam jo seveda Kristus Gospod. On pravi: "Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen" (Mat. II., 29.). Drugi vzvišeni zgled ponižnosti nam je Devica Marija. Angel jo je pozdravil kot mater Jezusovo, Sina božjega, ona pa je ponižno rekla: "Glej, dekla sem Gospodova."

V resnici veliki možje so navadno po svojem značaju ponižni in vsled tega tudi ljudomili in prijazni.

Nepozabni in zmagoslavni vojskovodja Radecky je sedel nekoč z visokimi častniki na vrtu hotela pri kupici vina. Kar stopi h gospodom prosjak z leseno ного in prosi miloščine. Točaj ga hoče odstraniti toda Radecky gre k siromaku, ga izprašuje in izve, da je v bitki izgubil ного. Takoj ga posadi k svoji mizi in reče častnikom: "Ta moj tovariš je ravnotako dobro sukal sabljo kot jaz in je kot jezdec storil svojo dolžnost. A on je dobil za svoje junaštvo leseno ного, jaz pa zlato zvezdo. Prav je torej, da muhasto srečo nekoliko popravimo. Radecky natoči ubogemu vojaku rujnega vina, vzame njegovo čenico, dene v njo par cekinov, poda jo še drugim gospodom okrog mize in kmalu je imel vojak znatno svoto denarja.

Radecky je bil zaradi svoje ljudomilosti in ponižnosti priljubljen pri vojakih in nevojakih, kar mu pa prav nič ni branilo, da je bil občudovan junak in bistroumen vojskovodja.

Zopet dokaz, da je ponižnost vir mnogih vrtilin.

Kdor je ponižen in krotek, ta lahko "kroti" tudi samega sebe, vlada jezo in

Pobožen tovariš sv. Frančiška Ksav. je na Japonskem oznanjeval krščansko vero. Nenadoma se mu približa malikovalski duhovnik in mu v obraz pljune. Blagi misijonar si mirno obriše svoje lice, ne da bi najmanjšo nevoljo kazal, ali da bi izpregovoril le eno jezo besedo. Tolička krotkost osupne krivičnika in poslušalce tako, da se jih mnogo izpreobrne h krščanski veri.

Dunajski apostol sv. Klemen Dvořák je kot misijonar v Varšavi pobiral po mestu milodare za novoustanovljeno sirotišnico. V neki gostilni prosi tudi tri kvartopirce za milodar; eden izmed njih ga sirovo ozmerja in mu pljune v obraz. Klemen se prav nič ne razburi, obriše si obraz ter mirno reče: "Gospod, to je bilo za me, zdaj še pa dajte kaj za uboge sirote." Ko sirovež čuje te mirne besede, prebledi, seže v žep in da misionariu ves denar, ki ga je imel pri sebi; kmalu nato pride k izpovedi. Postal je jako vzoren kristjan.

Ali se niso v tem slučaju izpolnile besede Kristusove: "Blagor krotkim, ker ti bodo zemljo posedli."

Kakor je šopek vijolie lep kinč za sobo bogatina in siromaka, ravnotako je ponižnost potrebna čednost za vsakega človeka, za vse stánove.

Ponižnost je čisto kaj drugega kakor klečplazenje, potuhnjenost, bojazljivost.

Ponižnost je lastna krepkim značajem, klečplazenje je lastnina slabičev, neznačajnežev, hinavcev in zaplotnikov.

Le kdor je odkritosrečno ponižen, bo tudi v resnici povišan.

Rev. A. B.

Iz Slovenskih naselbin.

Graduantje in graduantinje slovenske šole sv. Jožefa v Jolietu, Ill. leta 1914.

Sheboygan, Wis. — Primoran sem se oglasiti iz naše lepe in trdne naselbine. Kajti sporočiti Vam imam veliko važnih zadev.

Dne 22. novembra minulega leta smo imeli v cerkveni dvorani po starokrajskem običaju tombolo katere se je udeležilo naših rojakov zares v prav obilnem številu. Zato jim prav lepa hvala, in Bog naj jim povrne stotero vse njihove stroške. Dobitkov je bilo mnogo, in za cerkev se je ob tej priliki steklo precej dolarjev, ki jih pa tudi zelo nujno potrebuje.

30. novembra je vlomila neka zlobna oseba — morda jih je bilo tudi več — v našo cerkveno dvorano, a se je pri tem prav dodobra opekla. Kajti vse drugače

si je predstavljala kakor pa je bilo v resnici. Nadejala se je bogatega plena. Pri vseh društvenih omarah so bile polomljene in potrgane ključavnice. Ker pa ni našla tukaj nič okroglega, je odšla v cerkev. Ali tudi tukaj ni bila roparju sreča bogve kako mila. Zaletel se je namreč v svečnik ter ga razpotegnil pri pantih, kjer mu je naklonila usoda okolo \$5. Naj jih ima na vesti!

Dne 6. decembra prošlega leta smo imeli igro, pri kateri so mali dečki igrali in peli "Mlade vojake". Marija Kovačič, stara komaj šest let, pa je v vsesplošno zadovoljnost deklamovala pesem "Ciganska mati."

Naš gospod župnik Jakob Černe leži bo-

lan v bolnišnici sv. Nikolaja v Sheboyganu. Želimo mu skorajšnjega okrevanja, da bo mogel spet izvrševati svoj vzvišeni poklic. Sedaj ga čaka precej več naporenega dela, ker je izvoljen za duhovnega vodjo naše slavne K. S. K. Jednote.

Vse takšne novice je pa težko priobčevati v našem priljubljenem listu "Ave Maria", ker preredko prihaja pod naše strehe. Jaz bi namreč želel, da bi postal še enkrat pogostejši naš gost ter vsaj dvakrat na mesec obiskal naše naselbine.

Zdaj pa, ko sem se jih nekoliko otrese, želim vsem naročnikom in sotrudnikom prelepega lista "Ave Maria" srečno in veselo Novo leto ter Vas pozdravljam

Vam vdani

Jakob Prestor.

Valley, Wash. — Cenjeni gospod urednik! Sprejmite nekaj vrstic tudi iz naše naselbine v svoj cenjeni list "Ave Maria"! V cerkvi sv. Jozefa smo imeli koncem meseca novembra minolega leta sv. misijon, katerega je vodil č. g. Alojzij Mlinar. Dolgo smo zaman moledovali za misijonarja v našo cerkev, in devet dolgih let nismo čuli slovenske pridige v svoji cerkvi, ali vendar nismo odnehali ravnanje se po besedah sv. evangelija: "Prositi, pa boste prejeli." In zares smo bili uslišani. Zato se presrečno zahvaljujemo č. g. misijonarju za ves njegov trud in za prelepe besede v njegovih misijonskih pridigah.

Naša naselbina ni velika, pa nas je bilo vendar nad poldrugsto pri sv. izpove-

di in sv. obhajilu.

Letos smo imeli tudi sv. birmo v svoji cerkvi, in dvaindvajset naših malih birmancev je prejelo zakrament sv. birme po prevz. gospodu škofu iz Spokena ob tej priliki. Tako je bilo veličastno in lep tisti dan, da smo se počutili, kakor bi bili v stari domovini.

S presrečnim pozdravom

Alojzija Stare.

Poravnal se je s cerkveno oblastjo g. Anton Berce, župnik v pok. v Ljubliani. Ob tej priliki je podpisal naslednjo izjavo: Ker želim svoje vestne zavede urediti pred Bogom, pred Cerkvijo in pred svetem, zato izjavljam: 1. V brošuri "Škof proti župniku", ki se je razširjala povsod v Ameriki, pa tudi doma, je mnogo trditev deloma neresničnih, deloma škofu po krivici podtaknjenih in zanj razžaljivo zasukanih, kar iz srca obžalujem. — 2. Obžalujem, da sem v brezverske časopise pisal razžaljivo zoper svojega škofa. — 3. Obžalujem, da sem se udeleževal raznih liberalnih shodov in na njih govoril razžaljivo proti nekaterim duhovnikom in posebej razžaljivo zoper svoje cerkvene poglavarje. — 4. V bodoče si bom prizadeval, da se bom kot katoliški duhovnik korektno obnašal. — V Ljubliani, 23. novembra 1914. — Anton Berce l. r., župnik.

GEORGE J. SCHWARZ
The Largest and most Reliable
FURNITURE AND CARPET HOUSE
IN BUSHWICK, RIDGEWOOD AND GLENDALE SECTIONS

FURNITURE GEORGE J. SCHWARZ CARPETS
1277-79-81-283 MYRTLE AVE. & HART ST.

POZOR!

POZOR!

Krasna prilika!

5% popusta vsem bralcem "Ave Maria"!

Velika prodaja pohištva, karpetov, sploh vse, kar se potrebuje v dobro urejenem stanovanju. Pojdite in se prepričajte. Povejte, da ste brali oglas v "Ave Maria."

Najbolje boste postreženi pri sloveči trdki

GEORGE J. SCHWARZ

1277 79 — 81-83 Myrtle Ave.,

Cor. Hart St.

Brooklyn, N. Y.

Iz Slovenskih naselbin.

Graduantje in graduantinke slovenske šole sv. Jožefa v Jolietu, Ill. leta 1914.

Sheboygan, Wis. — Primoran sem se oglasiti iz naše lepe in trdne naselbine. Kajti sporočiti Vam imam veliko važnih zadev.

Dne 22. novembra minulega leta smo imeli v cerkveni dvorani po starokrajskem običaju tombolo katere se je udeležilo naših rojakov zares v prav obilnem številu. Zato jim prav lepa hvala, in Bog naj jim povrne stotero vse njihove stroške. Dobitkov je bilo mnogo, in za cerkev se je ob tej priliki steklo precej dolarjev, ki jih pa tudi zelo nujno potrebuje.

30. novembra je vlomila neka zlobna oseba — morda jih je bilo tudi več — v našo cerkveno dvorano, a se je pri tem prav doobra opekla. Kajti vse drugače

si je predstavljala kakor pa je bilo v resnici. Nadejala se je bogatega plena. Pri vseh društvenih omarah so bile polomljene in potrgane ključavnice. Ker pa ni našla tukaj nič okroglega, je odšla v cerkev. Ali tudi tukaj ni bila roparju sreča bogve kako mila. Zaletel se je namreč v svečnik ter ga razpotegnil pri pantih, kjer mu je naklonila usoda okolo \$5. Naj jih ima na vesti!

Dne 6. decembra prošlega leta smo imeli igro, pri kateri so mali dečki igrali in peli "Mlade vojake", Marija Kovačič, stara komaj šest let, pa je v vsesplošno zadovoljnost deklamovala pesem "Ciganska mati."

Naš gospod župnik Jakob Černe leži ho-

lan v bolnišnici sv. Nikolaja v Sheboyganu. Želimo mu skorajšnjega okrevanja, da bo mogel spet izvrševati svoj vzvišeni poklic. Sedaj ga čaka precej več naporega dela, ker je izvoljen za duhovnega vodjo naše slavne K. S. K. Jednote.

Vse takšne novice je pa težko priobčevati v našem priljubljenem listu "Ave Maria", ker prereditko prihaja pod naše strehe. Jaz bi namreč želel, da bi postal še enkrat pogostejši naš gost ter vsaj dvakrat na mesec obiskal naše naselbine.

Zdaj pa, ko sem se jih nekoliko otresel, želim vsem naročnikom in sotrudnikom prelepega lista "Ave Maria" srečno in veselo Novo leto ter Vas pozdravljam

Vam vdani **Jakob Prestor.**

Valley, Wash. — Cenjeni gospod urednik! Sprejmite nekaj vrstic tudi iz naše naselbine v svoj cenjeni list "Ave Maria"! V cerkvi sv. Jozefa smo imeli koncem meseca novembra minolega leta sv. misijon, katerega je vodil č. g. Alojzij Mlinar. Dolgo smo zaman moledovali za misijonarja v našo cerkev, in devet dolgih let nismo čuli slovenske pridige v svoji cerkvi, ali vendar nismo odnehali ravnanje se po besedah sv. evangelija: "Prositate, pa boste prejeli." In zares smo bili uslišani. Zato se presrečno zahvaljujemo č. g. misijonarju za ves njegov trud in za prelepe besede v njegovih misijonskih pridigah.

Naša naselbina ni velika, pa nas je bilo vendar nad poldrugsto pri sv. izpove-

di in sv. obhajilu.

Letos smo imeli tudi sv. birmo v svoji cerkvi, in dvaindvajset naših malih birmancev je prejelo zakrament sv. birme po prevz. gospodu škofu iz Spokena ob tej priliki. Tako je bilo veličastno in lepo tisti dan, da smo se počutili, kakor bi bili v stari domovini.

S presrečnim pozdravom

Alojzija Stare.

Poravnal se je s cerkveno oblastjo g. Anton Berce, župnik v pok. v Ljubliani. Ob tej priliki je podpisal naslednjo izjavo: Ker želim svoje vestne zavede urediti pred Bogom, pred Cerkvijo in pred svetom, zato izjavljam: 1. V brošuri "**Škof proti župniku**", ki se je razširjala povsod v Ameriki, pa tudi doma, je mnogo trditvev deloma neresničnih, deloma škofu po krivici podtaknjenih in zanj razžaljivo zasukanih, kar iz srca obžalujem. — 2. Obžalujem, da sem v brezverske časopise pisal razžaljivo zoper svojega škofa. — 3. Obžalujem, da sem se udeleževal raznih liberalnih shodov in na njih govoril razžaljivo proti nekaterim duhovnikom in posebej razžaljivo zoper svoje cerkvene poglavarje. — 4. V bodoče si bom prizadeval, da se bom kot katoliški duhovnik korektno obnašal. — V Ljubljani, 23. novembra 1914. — Anton Berce l. r., župnik.

GEORGE J. SCHWARZ
The Largest and most Reliable
FURNITURE AND CARPET HOUSE
IN BUSHWICK, RIDGEWOOD & OLEDALE SECTIONS

1277-79-81-83 MYRTLE AVE. & HART ST.

POZOR!

POZOR!

Krasna prilika!

5% popusta vsem bralcem "Ave Maria"!

Velika prodaja pohištva, karpetov, sploh vse, kar se potrebuje v dobro urejenem stanovanju. Pojdite in se prepričajte. Povejte, da ste brali oglas v "Ave Maria."

Najbolje boste postreženi pri sloveči trdki

GEORGE J. SCHWARZ

1277 79 — 81-83 Myrtle Ave.,

Cor. Hart St.

Brooklyn, N. Y.

CARL FISCHER

SVETOVNO ZNANA

največja zaloga glasbenega orodja, muzikalij i. t. d. v Ameriki. — Karl Fischer-jevi **GLASOVIRJI** (pianos) so najboljši in najmodernejši sedajnega časa. Pišite po naš bogato ilustriran cenik. Postrežba solidna in točna. Dopisuje se slovensko.

CARL FISCHER COOPER SQUARE. N. Y.

Str. 1 4 6 10 13 15 16 19

VSEBINA I. ZVEZKA.

Naša naslovna slika
 Ob zibelki
 Socijalizem v luči zdravega razuma
 Raztrgan žep
 Ameriški Slovenci, kaj hočemo
 Večer pred dnevom sreče
 Vijolica ponižnosti
 Iz slovenskih naselbin

Zobozdravnik

DR. A. WEISBERGER,

50 St. Marks Place (E. 8th Str.)

Uptown Office:

41 W. 83rd St., Bet. Central P'k & Columbus Ave.
 NEW YORK.

ordinarna vsaki dan od 10. ure predpoldan do 8 ure zvečer. Ob nedeljah od 9.30 predp. do 3 ure popoldan. Ob petkih ne ordinara.

Slovenci! Obratujte se zaupno do tega zdravnika.

Pozor rojaki in rojakinje!!!

Po dolgem času se mi je posrečilo iznajti najbolj uspešno Alpentinkuro proti izpadanju las in za rast las, kakoršnje še dosedaj na svetu ni bilo, od katere možkim in ženskim gosti in dolgi lasje resnično in popolnoma zrastejo in ne bodo več izpadli ter ne siveli. Ravno tako možkim v šestih tednih krasni gosti in dolgi brki popolnoma zrastejo. Revmatizem ali kostibolj v rokah in nogah in križcih v osmi dneh popolnoma ozdravim. "Vichten zauba" najboljša na svetu za vsakovrstne rane, lišaje, opekline, kraste, grinte, turove in bule. Otročje kraste na glavi ali na licu se v treh dneh popolnoma odstranijo, kakor vse druge rane se od te žavbe hitro zace-lijajo. V slučaju nesreče je potrebno, da bi imela vsaka familija to izvrstno žavbo pri hiši. Kurje oči, bradovice, potne noge in ozebljine v treh dneh popolnoma ozdravim, da je to resnica, jamčim za 500.00. Pišite takoj po cenik, katerega pošljem zastonj.

Jakob Wahčič

1092 E. 64 St. Cleveland, O.

Tel. Pricenton 2140 L.

Telefon 226 Orchard.

Slavnim slovenskim društvom naj-
 vpljudneje priporočamo svojo veliko

ZALOGO KOSTUMOV

za dramatične predstave katere naj-
 ceneje posojujemo. Pri nas dobite
 najrazličnejše narodne noše celega
 sveta, uniforme, orožje itd.

The Voegelin Costume Co.

222—224 E. Houston St.,
 near Ave. A, NEW YORK

SEIZ BROS.

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom
 svojo veliko izbiro nabožnih knjig v vseh
 jezikih, vseh cerkvenih potrebščin kipov,
 podob, svetinjic itd.

In vsem slovenskim društvom pri nakupu
 zastav in društvenih znakov.

7 BARCLAY ST., NEW YORK.

Telefon, 5985 Barclay.

Slovenci, kje boste ku-
 pili svoje ure, svoje
 prstane, svojo zlatnino?
 Gotovo nikjer drugje
 ne, kot pri

J. BRÜLL & SIN,

35 Ave. A. New York

Velika zaloga različnih stenskih ur, budilnic,
 poročnih in družih prstanov, zlatnice, okraskov,
 itd.

ANDREJ NEUBAUER

972 MANHATTAN AVE., dva bloka od Greenpoint Ave.
BROOKLYN, N. Y.

se najtopleje priporoča vsem Slovincem. Pošilja najhitreje in najceneje

DENAR V STARO DOMOVINO.

PRODAJA VOŽNE LISTKE

ZA VSE PAROBRODNE LINIJE ZA VSE ŽELEZNICE.

Član sem župnije Sv. Družine, 21 Nassau Ave., kjer me pozna vsakdo. Moja trgovina obstoji že dolga leta in ves ta čas je bilo moje poslovanje točno in vestno. Imam veliko priznalnih pisem.

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA

IN POGREBNI ZAVOD

SVOJI K SVOJIM!

Razdeljena v dva dela in v polni meri z nafinejšimi pripravami preskrbljena! Trgovina za nakup pohištva, orodja, premog, posode, barve, stekla in drugo. Pogrebni zavod je z najfinejšimi pripravami preskrbljen. Mi preskrbujemo najlepše sprevede v zadovoljnost ljudi, zakar imamo brez števila zahval. Za vsaki slučaj imamo dve ambulance in fine kočije. Trgovina odprta noč i dan. Se priporočam vsem Slovincem in slov. društvom

SVOJI K SVOJIM!

Tel. Princeton 1381
Bell East 1881

A. GRDINA, TRGOVEC IN POGREBNIK
6127 ST. CLAIR AVENUE

Svoji k svojim!

Clevelandčani!

Svoji k svojim!